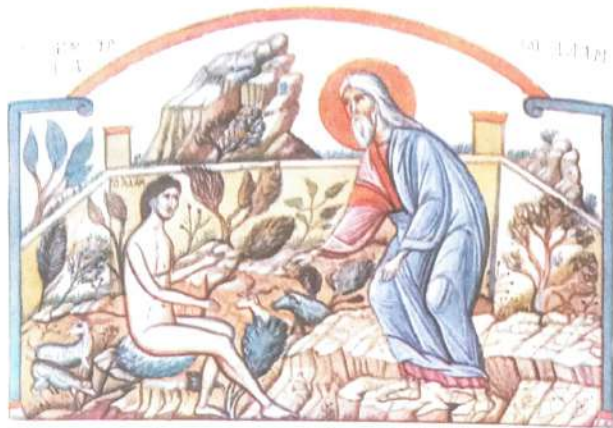

1. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πριν από πολλά πολλά χρόνια δεν υπήρχε τίποτε ἀπ' ὅλα ὅσα βλέπομε γύρω μας. Οὔτε ἥλιος οὔτε φεγγάρι οὔτε ἀστέρια οὔτε θάλασσα οὔτε πουλιά οὔτε λουλούδια. Πυκνὸ σκοτάδι μόνον καὶ σιωπὴ βασίλευσαν παντοῦ. Καμμιά φωνὴ δὲν ἀκουγόταν.

Ἐπὶ ἔρχε ὁμως πάντοτε ὁ καλὸς Θεός, ποὺ ἀποφάσισε

κάποτε νά φτειάση τόν ὁμορφο αὐτόν κόσμο πού βλέπομε γύρω μας.

Ἔτσι, μέσα σ' ἐκεῖνο τό τρομαχτικό σκοτάδι ἀκούστηκε προστακτική καί δυνατή ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ:

—Νά γίνη φῶς!

Καί ἀμέσως ἓνα γλυκὸ φῶς σκορπίστηκε παντοῦ. Καί ὁ Θεὸς ὠνόμασε τό φῶς ἡμέρα καί τό σκοτάδι τ' ὠνόμασε νύχτα.

Τῆ δεύτερη μέρα ξανακούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ:

—Νά γίνη οὐρανός!

Καί ἀμέσως ἔγιναν ὑψηλά ὁ οὐρανὸς καί τὰ σύννεφα καί κάτω ἡ γῆ σκεπασμένη ὀλόκληρη μέ νερά.

Τὴν τρίτη μέρα διέταξε ὁ Θεὸς ν' ἀποσυρθοῦν τὰ νερά. Ἔτσι φάνηκε ἡ ξηρά, πάνω στὴν ὁποία φύτρωσαν ὅλα τὰ φυτά.

Τὴν τέταρτη μέρα ἔκαμε τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι καί ὅλα τ' ἄλλα ἀστέρια, πού λάμπουν τῆ νύχτα στὸν οὐρανό.

Τὴν πέμπτη μέρα ἔκαμε τὰ ψάρια καί τὰ πουλιά.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἕκτης ἡμέρας εἶπε κι ἔγιναν ὅλα τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς.

Πόσο ὁμορφη ἦταν ἔτσι ἡ γῆ μας! Ὁ ἥλιος ἀπὸ ψηλὰ φώτιζε ὅλο τὸν κόσμο. Τὰ ποταμάκια κυλοῦσαν ἡσυχὰ τὰ νερά τους. Τὰ πουλάκια πετοῦσαν στὸν ἀέρα καί κελαηδοῦσαν πάνω στὰ δέντρα. Τ' ἀρνάκια καί τ' ἄλλα ζῶα ἔπαιζαν χαρούμενα πάνω στὰ χορτάρια καί τὰ ψάρια ἀπολάμβαναν τὴ θάλασσα.

Ποιὸς ὅμως νὰ τὰ δῆ; Κανένας ἄλλος δὲν ὑπῆρχε στὴ γῆ. Δὲν ὑπῆρχαν παιδάκια νὰ παίξουν καί νὰ γελοῦν. Δὲν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι νὰ τὰ χαίρονται.

—Ἄς κάνωμε, εἶπε τότε ὁ Θεός, τὸν ἄνθρωπο νὰ χαίρεται καί νὰ θαυμάζη ὅλο αὐτὸν τὸν ὁμορφο κόσμο.

Ἔτσι πῆρε λάσπη, ἔπλασε μέ αὐτὴ ἓναν ἄνθρωπο καί φύσηξε στὸ πρόσωπό του τὴ θεία Του πνοή.

Ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζωντάνεψε καί σηκώθηκε ὄρθιος. Αὐτὸς ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὠνομάστηκε Ἀδάμ, πού θὰ πῆ χωματένιος ἄνθρωπος.

Ἔτσι τελείωσε καί ἡ ἕκτη μέρα. Τὴν ἔβδομη μέρα ὁ Θεὸς ἀναπαύτηκε. ☺

2. Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Γιὰ νὰ δεῖξη ὁ Θεὸς τὴ μεγάλη Του ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἔφτειασε ἓναν πανέμορφο κῆπο. Τόσο ὁμορφος κῆπος δὲν ὑπῆρχε σὲ κανένα μέρος! Νερά κυλοῦσαν μουρμουριστὰ καί πότιζαν τὰ δέντρα καί τ' ἄλλα φυτά. Χίλιων λογίων πολύχρωμα λουλούδια φύτρωναν παντοῦ. Στὰ δέντρα τὰ πουλάκια κελαηδοῦσαν χαρούμενα. Τὰ ζῶα ἦταν φρόνιμα. Ἦσυχὰ ἔπαιζαν καί τ' ἄγρια θηρία ἀκόμη.

Ὁ ὁμορφος αὐτὸς κῆπος λεγόταν Παράδεισος.

Σὲ αὐτὸ τὸν ὁμορφο κῆπο ἔβαλε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ νὰ κατοικήσῃ. Τί ὠραία πού ἦταν στὸν Παράδεισο!

Όπου περνούσε ο Άδάμ, τὰ ζῶα ἔτρεχαν κοντά του νὰ τὸν χαιρετίσουν!

Καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν ἦταν χαρούμενος. Τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε. Δὲν εἶχε καμμιά συντροφιά.

Τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Θεὸς καὶ ἀποφάσισε νὰ τοῦ κάμῃ ἓνα σύντροφο.

Κοίμισε λοιπὸν τὸν Άδάμ καὶ πήρε ἓνα του πλευρό, μὲ τὸ ὁποῖο ἔπλασε μία γυναίκα. Ὅταν ξύπνησε, ὁ Άδάμ εἶπε:

—Αὐτὴ θὰ λέγεται γυναίκα.

Ἔπειτα κάλεσε ὁ Θεὸς τὸν Άδάμ καὶ τὴ γυναίκα του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἄπ' ὅλα τὰ δέντρα τοῦ Παραδείσου θὰ κόβετε καρπούς νὰ τρῶτε. Μόνο ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, πού βρίσκεται στὴ μέση τοῦ Παραδείσου, δὲν θὰ κόψετε κανένα καρπὸ νὰ φᾶτε, διότι τὴν ἡμέρα πού θὰ φᾶτε θὰ πεθάνετε.

Ὁ Άδάμ καὶ ἡ γυναίκα του ζοῦσαν εὐτυχισμένοι καὶ χαρούμενοι στὸν Παράδεισο. Τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. Ὅλα

τὰ καλὰ τὰ εἶχαν. Τὰ ζῶα ὅλα ἦταν ἡσυχὰ κι ἔπαιζαν μαζί τους. Οὔτε ἀρρώστια οὔτε θάνατο γνώριζαν. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατέβαινε καὶ μιλοῦσε μαζί τους. Πόσο ὁμορφὴ ζωὴ ἔκαναν ἐκεῖ! Ποτέ δὲν σκέφτηκαν νὰ δοκιμάσουν καὶ τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, πού τοὺς εἶχε ἀπαγορεύσει ὁ Θεός. ☉

3.Ὺ Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Ὁ Διάβολος ὅμως ζήλεψε τὴν εὐτυχία τοῦ Άδάμ καὶ τῆς γυναίκας του καὶ θέλησε νὰ τοὺς κάμῃ κακὸ. Ἔτσι μιά μέρα, πού ἡ γυναίκα ἔκανε τὸν περίπατό της, ὁ Διάβολος ἔγινε φίδι καὶ σκαρφάλωσε στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μόλις αὐτὴ πλησίασε, τῆς εἶπε μὲ γλυκιὰ φωνή:

—Ἀλήθεια δὲν σᾶς ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ τρῶτε τοὺς καρπούς τῶν δέντρων τοῦ Παραδείσου;

—Ὁχι, δὲν εἶναι ἔτσι, εἶπε ἡ γυναίκα. Ἄπ' ὅλα τὰ δέντρα μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τρῶμε. Μόνο ἀπὸ τὸ δέντρο πού βρίσκεται στὴ μέση τοῦ Παραδείσου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει, γιατί τὴν ἡμέρα πού θὰ φᾶμε θὰ πεθάνουμε.

—Χά! χά! χά! γέλασε δυνατὰ τὸ φίδι. Δὲν θὰ πεθάνετε. Γνωρίζει ὁ Θεὸς ὅτι τὴν ἡμέρα πού θὰ φᾶτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ δέντρο θὰ γίνετε κι ἐσεῖς ὅμοιοι μ' αὐτὸν καὶ γι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ φᾶτε.

Κοίταξε ἡ γυναίκα τοὺς καρπούς τοῦ δέντρου. Τῆς φάνηκαν πολὺ ὁμορφοί. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἄπλωσε τὸ χέρι

της, έκοψε έναν κι έφαγε. Κατόπιν έδωσε και στον 'Αδამ κι έφαγε.

Το μεγαλύτερο κακό στον κόσμο ήταν ή πράξι αυτή των πρωτοπλάστων, των πρώτων δηλαδή ανθρώπων που πλάστηκαν από τον Θεό. Δεν άκουσαν τον Θεό, που από αγάπη έκαμε τόσα και τόσα γι' αυτούς, και πίστεψαν στον Διάβολο. Αύτη ήταν ή πρώτη και μεγαλύτερη άμαρτία των ανθρώπων.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Γιατί μια μέρα της εβδομάδας καθόμαστε; β) Γιατί ο Θεός έπλασε μόνος Του τον άνθρωπο και όχι μ' ένα μόνο λόγο; γ) Τι ήταν ή Παράδεισος; δ) Πώς έφτιαξε ο Θεός τη γυναίκα του 'Αδάμ; ε) Τι θα πει 'Αδάμ; στ) Τι άμαρτία έκαμε ή γυναίκα του 'Αδάμ; ζ) Τι έπρεπε να πει στο φίλο, όταν της έδωσε να φάη τον άπικροευμένο καρπό; η) Έγιναν οι πρωτοπλάστοι θεοί, όταν έφαγαν τον άπικροευμένο καρπό;

4^ο ΕΚΛΟΞΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ ΑΠΟ